

Det forekommer mig, at det er Noget, der maa være overladt til Fattigbestyrelsen selv, om den vil vælge det One eller det Andet. Det er jo ganske vist saa, at de vel nok i Reglen ville vælge at forsyne de Bedkommende med Naturalier, i det Mindste i et vist Omfang, om end i et vist mindre Omfang tillige med Penge, men det forekommer mig klart, at det ganske maa bero paa Personernes Karakter og Forhold i det Hele taget, om Fattigvæsenet vil gjøre det One eller det Andet, og det synes nu heller ikke passende i en Lov at tage Bestemmelse om saadanne Punkter, der aabenbart bør være overladte til de Raagjældendes Skjøn. Der er i disse Paragrafer et andet Punkt, hvor det kunde synes, som om Udvalget var utilbøieligt til at yde de Fattige en Betryggelse, som Lovforslaget vilde yde. Jeg sigter derved til den Bestemmelse, der indeholdes i Lovforslagets § 31, hvor der, efter at det er udtalt, at Fattigbestyrelsens Bestemmelse om, at den Trængende skal forsyrges i Forsørgelsesanstalter, ufortøvet skal efterkommes, og at den Trængende, dersom han ikke med det Gode vil efterkomme denne Bestemmelse, kan indsættes i Anstalten ved Politiets Hjælp; i Forbindelse hermed findes en udtrykkelig Forstrift om, at den Trængende kan indanke Fattigbestyrelsens Beslutning til Overøvrigheden og i Kjøbenhavn til Indenrigsministeriet, samt at den af Overøvrigheden i Sagen truffne Afgjørelse kan indankes for Indenrigsministeren. Det er forekommet os, at det vilde være et alt for stort Indgreb i de lokale Fattigbestyrelseres Selvstændighed, og Noget, der for dem vilde være alt for ubehageligt og alt for svækkende og nedbrydende for deres Autoritet over for de Fattige, om der i Loven skulde gives udtrykkelig Anvisning paa en saadan Appel af deres Afgjørelser. For det Første er det let tænkeligt, at Forholdet, saaledes som Løberne nu ere, paa enkelte Steder kunde udvikle sig saaledes, at det kunde blive benyttet som Rilde til Chikane mod Fattigbestyrelsen. Det er ikke utænkeligt, at der kunde være Steder, hvor ildeindbuede Personer ophidsede de Trængende, saa at ingen af dem gif ind paa at forsyrges i Forsørgelses- eller Fattiganstalter, uden at det først var kommet til Indenrigsministerens Afgjørelse, om han skulde der eller ikke. Dernæst er det forekommet os, at disse Spørgsmaal efter deres Natur ikke ret vilde egne sig til en saadan Appel, thi de Omstændigheder, hvorpaa det vil bero, om det er rigtigst at gjøre det One eller det Andet, maa i Almindelighed bedømmes efter et individuelt Skjøn, og det er en saadan Mængde Omstændigheder, der angaa den Raagjældende selv og hans Forhold, at det vil være meget vanskeligt at forelægge alle de fornødne Oplysninger for de høiere Instanser. Det vil ikke let kunne tænkes, at der kan dømmes med virkelig Kundskab til Sagen om dette Spørgsmaal af Andre end den lokale Fattigbestyrelse, og det vilde i alle Tilfælde være forbundet med meget

betydelige Omkostninger, dersom man for de overordnede Autoriteter skulde dokumentere alle de Omstændigheder, der retserdiggjorde Ens Beslutning i den ene eller den anden Retning. Vi tro heller ikke, at man andre Steder, hvor der i Øvrigt er organiseret et kraftigt Statstilsyn med Fattigbestyrelserne, er gaaet saa vidt, og navnlig er det ikke Tilfældet i England, uagtet et kraftigt Statstilsyn og en kraftig Indgriben fra Statens Side i Fattigbestyrelsen der er organiseret. Skjøndt der findes en stærk og indflydelsesrig Centralautoritet for hele Fattigforsørgelsen, bliver det dog i det nævnte Land fulgt som Grundsetning, at denne Autoritet vel er berettiget til ved sin Inspektion paa de enkelte Steder at give Fattigbestyrelserne almindelige Tilhold, paahbyde dem en vis Fremgangsmaade eller anbefale dem en anden, indskærpe dem at tilvejebringe bedre Lokaler og deslige, men at det udtrykkelig er forbudt denne Autoritet at blande sig i Afgjørelsen af de individuelle Tilfælde. Vi have derfor forment, at der ikke var nogen Anledning til at optage en saadan Regel, men at den Betryggelse, som efter Omstændighederne kunde have sig, at de Fattige blive passende forsyrgede, burde søges paa et andet Sted og navnlig i de Bestemmelser, som vi have optaget i § 34, som jeg skal komme til at omtale siden. — Med Hensyn til Børn findes der ingen særlig Bestemmelse i Regjeringsforslaget; men dette maa jo med Hensyn til disse nærmest føre til det Resultat, at de i Reglen skulle forpleies eller forsyrges i Forsørgelses- og Pleieanstalter, og at først, naar de blive ældre, saaledes at de kunne sættes ud i Ejensete eller paa anden Maade anbringes, skulde de ud blandt Folk. Det blev allerede ved Sagens 1ste Behandling fremhævet fra en enkelt Side, at denne Bestemmelser Rigtighed vistnok er meget tvivlsom; det blev fremhævet, at hvormange Mangler der end kan være forbundet med Børns Forsørgelse derved, at de udsættes i Pleie hos private Pleieforældre, er der ogsaa paa den anden Side forbundet væsentlige Fordele dermed for Børnene selv, saaledes at det neppe vilde være rigtig ganske at lade denne Forsørgelsesmaade træde i Stygge. Vi have derfor ment, at der med Hensyn til dette Spørgsmaal var Grund til i Lovforslaget at optage en udtrykkelig Bestemmelse om, at ogsaa her Frihed skulde forbeholdes Fattigbestyrelsen, at heller ikke her den ene Forsørgelsesmaade skulde stemples som mere normal eller mere regelmæssig end den anden, og som Følge deraf have vi tilladt os i § 32 at foreslaa den almindelige Bestemmelse, at Børn anbringes i Pleie hos paa-lidelige Pleieforældre, hvis saadanne kunne findes, eller i Pleie- og Forsørgelsesanstalter under tilbørlig Opsigt. Betingelsen for, at Børn fornuftigvis kunne anbringes i Pleie- og Forsørgelsesanstalter, maa jo nemlig være den, at de der kunne holdes afsondrede fra alle daarlige Paavirkninger, og at de tillige der kunne være under en